

Списание за наука

„Ново знание“

ISSN 2367-4598 (Online)

ISSN 1314-5703 (Print)

Академично издателство „Талант“

*Висше училище по агробизнес и развитие на
регионите - Пловдив*

New Knowledge

Journal of Science

ISSN 2367-4598 (Online)

ISSN 1314-5703 (Print)

Academic Publishing House „Talent“

*University of Agribusiness and Rural Development
Bulgaria*

<http://science.uard.bg>

INSUFFICIENT COHERENCE OF INSTITUTIONS CONCERNING AGGRESSION IN THE EDUCATIONAL SYSTEM

Antonia Traykova

Paisii Hilendarski Plovdiv University, Bulgaria

Abstract: The fast pace of life, the growing aggression in society as a whole, the lack of time and effective work of various institutions; with the problems of the day, the lack of effective levers to counteract antisocial behavior and brutal aggression, are already bearing bitter fruit in the centers of spiritual growth of young people.

Keywords: aggression, education, educational system.

НЕДОСТАТЪЧНА СЪГЛАСУВАНОСТ НА ИНСТИТУЦИИТЕ, КАСАЕЩА АГРЕСИЯТА В ОБРАЗОВАТЕЛНАТА НИ СИСТЕМА

Антония Трайкова

Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“

Забързаният ритъм на живота, растящата агресия в обществото като цяло, липсата на време и ефективна работа от различни институции; с проблемите на деня, отсъствието на ефективни лостове за противодействие на асоциалното поведение и бруталната агресия, дават горчиви плодове вече и в средищата на **духовното израстване** на младите хора. Безнаказаността, неработещите стратегии за възпиране на противообществените прояви, безразличието на всички, когато не са засегнати пряко техните интереси, чувството за безотговорност и прехвърлянето му върху превитата от вменени тежести фигура на

българския учител, превръщат училищата в арена на агресия и невиджана арогантност. Безсилието със справянето с този проблем /или безразличието/ е онази хранителна среда, която дава възможност на злото да расте.

Наложително е да се **анализират обективно и преосмислят многобройните участия в комисии** на българските учители-задължения, вменени от новия Закон. Тези задължения в голяма степен нито теоретично, нито практически са приложими. Учителите имат нужда и трябва да получат достатъчно време, за да се дообразоват и надграждат знанията си, да обогатяват личността си, а не да пишат отчети, като членове на разни комисии, прикриващи ширищата се псевдоекспертност на немалко чиновници.

Пакетът от мерки за превенция на агресията в образователните институции МОН трябва да изработи и съгласува с тези, които са на **„огневата линия“ - учители, директори и възпитатели, без написани „на коляно“ мерки, но и без ненужно бавене**. Опитът ще бъде оброчен на неуспех, ако за пореден път МОН не привлече подходящи експерти и партньори в изработването на стратегия. В тази стратегия трябва задължително да присъстват и указания за **добро родителство, както и наказание за лошо възпитание на ученика. За тази мярка МОН трябва да поиска политическо решение и съдействие от цялото правителство**.

След внимателен анализ на данните на ЕВРОСТАТ над 22% от младите хора в България не са били включени в образователната система, или на трудовия пазар, особено малцинствата. И ако ЕВРОСТАТ все пак отчитат някаква положителна крачка, в сравнение с 2019г, когато този процент е бил близо 30%, то фактите и към днешна дата не звучат оптимистично-всеки **5-ти български младеж, очевидно, не изпитва потребност да се образова, или да работи**. Данните от същото това проучване са особено стряскащи за Северозападна България- една част от България, която се превърна в синоним на забвение, безперспективност и отчаяние. **Точно там, 46,5% от младите хора между 18 и 24 години през 2019 г. – на практика, не са правили-нищо. Или поне, нищо от всичко отнова, което наричаме развитие. Хора, тръгнали-наникъде и стигнали дотам, където уви..води невидимата пътека към празното утре- апатия, оскотяване и много често-насилие**.

Според официални данни на Националния статистически институт, през 2020 г. броят на децата, извършили престъпление у нас е 5000. Други, над 1700 са били жертва на друг вид престъпления. Колко още деца са попаднали в плен на пълзящата зараза и са извън таблиците и сметките на националната ни статистика, надали ще...разберем. Извън нея са и тези, които неусетно стават част от другата заплаха- **интернет тормоза**. Пак според НСИ, почти 50% от децата в някакъв момент са ставали обект на онлайн агресия, изразяваща се в обиди в социалната мрежа, тормоз, откраждане на профил във фейсбук, за да се стигне до изключително тежки случаи като сексуален тормоз, заради информация, **предоставена свободно от самите деца**. В същото време за тези проблеми с родителите и учителите си споделят едва 10% от децата.

Третият фокус в настоящия анализ е безперспективността на немалка част от родителите, които по една или друга причина не са включени в трудов процес: след продължителна грижа и смърт на член от семейството, при съкращение в щат, при фалит на фирма и т.н. При абониране, например в „Джобс-Бг“, 90% от предложенията за работа, касаят продавач-консултанти, масажистки и прочее. В общинските и държавни администрации не се извършва подбор на кадри, а конкурсите са порочно предрешени с партийни кадри. И тук скришно за гледащите отвисоко, но с рефлектиране **върху децата идва стресът. За голяма част от българите стресът се е превърнал в неразделна част от ежедневието им**. Особено податливи са хората, живеещи в големите градове. Това показват данните от национално проучване на „Алфа- Рисърч“, според което **48% от българите усещат стрес от начина си на живот всеки ден**.

Трудно градският човек/родител/, особено, ако е сам с детето си, което учи в градска среда да търси: без средства, без препитание, без извънградски имоти-живот „на село“. Според психолози, ежедневните усилия, които такъв родител полага, **за да оцелее** го поставят в денонощен режим на напрежение. Това напрежение, съпоставимо с реални инвестиции в образоваността му се изразява в раздразнителност или апатия, афектираност или депресивна безпомощност.

Изброените дотук аспекти, базирани на статистически данни, анкети и наблюдения, очертават тревожни тенденции в разрез с обществения интерес за просперитет на българското „утре“. Те изискват не само алармиране чрез **камбаната на българската ни съвест**. Те изискват оптимален подход от немалко институции и най-вече от знаковата за всички ни Агенция за закрила на детето, с чиято дейност обществото е запознато твърде анемично и която на фона на случващото се насилие върху деца в страната показва **ниска социална чувствителност**.

Източници:

Собствено проучване.